

Tíðina eftir hesa vitjanina ringdi maðurin nakrar ferðir til Finn Ougaard at spyrja um hjálp og ráð í sama málið. Men Finn greiddi manninum frá, at tað var ikki reiðiliga hansara borð, og tí kundi hann ikki gera meira við málið.

Eina viku áðrenn álopið versnaði støðan av álvara.

Fór heim til Finn

Mikudagin fyri álopið bankaði á dyrnar hjá Finni Ougaard. Heima á privata bústaðnum hjá Finni og familjuni stóð maðurin, sum lögreglan og ákærumyndugleikin hevur havt samband við í fleiri umførnum. Finn tosaði við mannin, sum enn varð áhugaður í sama máli viðvíkjandi útgjaldingum frá Almannastovuni.

Finn greiddi enn einaferð frá, at hann ikki kundi hjálpa manninum. Tá Finn lat dyrnar aftur í húsinum, setti maðurin seg á trappusteinin hjá familjuni Ougaard, roykti eina sigarett og tømde eina øl. Hann tók sær góðar stundir, áðrenn hann fór víðari.

– Tá ringdi eg til lögregluna og boðaði frá, at maðurin hevði verið heima hjá mær og mínari familju. Eg helt tað var passandi at greiða frá støðuni, so at lögreglan kundi meta um, hvørt eyga skuldi haldast við manninum, sigur Finn Ougaard.

Dagin eftir var maðurin aftur at síggja heima hjá Finn og teimum. Tá Finn, konan og dótturin fara í bilin ávegis í Norðurlandahúsið til eina framfærslu, var maðurin at síggja í innkoyringini. Finn rópti út gjøgnum rútin, at hann hevur ikki stundir at tosa, tí tey skulu skunda sær.

– Dóttir mín koyrði bilin, og eg tók telefonina fram, beint sum vit fóru frá húsum, og ringdi til lögregluna. Eg greiddi teimum frá tí, sum var hent, sigur Finn Ougaard.

Seinni hevur Finn frætt, at maðurin eisini var í Norðurlandahúsinum og leitaði eftir Finni, men tað veit hann ikki við vissu, tí tað sá hann ikki sjálvur.

Sama dag hevði hesin maðurin verið uttan fyri hjá varðhaldinum, har hann vildi hava eitt lítið net inn har, við millum annað einari tannbust í. Hann spurdi, um hann ikki skuldi inn at sita í nærmastu framtíð, tí tað var orsaka av hesum, at hann vildi hava tannbustina og annað har beinanvegin.

Meðan tey í varðhaldinum fara afturum at leita í skjølnum eftir, nær hesin maðurin skuldi inn at sita, koyrir hann víðari og letur netið við tannbustini liggja eftir. Og tað vísir seg, at maðurin tá ikki hevði nakran dóm sum kravdi, at hann skuldi inn at sita.

Í varðhaldinum skiltu tey einki av støðuni.

– Tað sigur mær so mikið, at longu tá var hann greiðir yvir, hvat hann ætlaði at gera, greiðir Finn Ougaard frá.

Og sæð í bakspegilin vóru tað eisini tekin um ætlanirnar hjá

Á skrivstovuni var Finn biðin um at leggja seg á gólvið, buksurnar vórðu skræddar upp og tey royndu at binda fyri blóðingini. Sum vera man kom ein stórir blóðhylur á teppið, sum seinni mátti beinast burtur.

»Eg minnst eg hugsaði, at hetta var ein óverulig dramasøga við mær sum høvuðspersóni. Kundi tað veruliga passa, hugsaði eg«

Finn Ougaard

manninum áðrenn sjálvst álopið. Tí dagin fyri álopið kom maðurin á parkeringsøkið hjá ákæruvaldinum, har Finn tosaði við hann í minst 10 minuttir.

– Tá stóð hann og finglaðist við onkrum, sum hann hevði í lumm-anum. Nakrir lögreglumenn hava síðani sagt mær, at teir tá royndu at halda eyga við, um har hendi nakað, sigur Finn Ouggard.

Náddi akkurát ikki avstað

Týsdagurin 4. mai 2010 kemur. Hendan morgunin hava tey í ákæruvaldinum og varðhaldinum vikuliga fund teirra, har tey taka samanum støðuna og viðgera tað, sum hevur týðning. Á hesum sama fundi verður greitt frá um tannbustina hjá hesum manni, sum varð lögð eftir í varðhaldinum.

– Vit áttu tá at hava vitað, at hann ætlaði sær okkurt. Men tað hugsaðu vit ikki, sigur Finn Ougaard.

Orsøkin til, at søgan um netið við tannbustini varð fortald hendan dagin var, at hesin maðurin javnan var til viðgerar á hesum vikuligu fundinum. Hetta tí, at hesin gamli kenningurin hjá lögregluni var tá ein teirra, sum javnan var í trupulleikum av onkrum slag.

Í døgurðasteðginum stutt áðrenn álopið fortelur Finn Ougaard hesa søguna aftur um hesa tannbustina, tí tað undraði bæði hann og onnur, at gamli kenningurin hjá lögregluni skuldi kenna tað neyðugt at leggja eina tannbust í varðhaldið.

Teir skúgva tankan til vikis, og Finn leitar sær niðan í Føroya Rætt, har hann skal mæta klokkan 13.00.

Eftir rættarfundin, klokkan

áleið 13.30, tá Finn kemur fram við móttøkuni, sigur maðurin handan diskin, at »her er ein maður, sum hevur spurt eftir tær. Eg haldi tú skalt skunda tær út«.

Finn fær eyga á ein mann innast inni í gongini, uttan beinan vegin at varnast, hvør hann er og sleppur sær á dyr aftur. Beint uttan fyri Føroya Rætt verður møtir Finn manninum, sum hevur runnið út fyri at fanga hann – og stillar seg beint framman fyri Finn og sigur: »Her er ikki nøkur hjálp at heinta«.

Alt í einum hevur hann hann tikið knívin fram og stungið varafútan í vinstra lær. Finn kendi onga pínu og tók tann blóðuga knívin upp av vegnum – hann lá beint framman fyri honum – og fólði nú, at beinið fór at hitna og verða vátt, tí blóðið rann oman frá lærinum. Finn gekk inn aftur til móttøkuna, legði blóðuga knívin á diskin og bað tey ringja 112.

– Eg hugsaði »ná tað er tað hann ætlaði«, tá ið eg sá knívin liggja á asfaltinum, sigur Finn Ougaard.

Finn minnst, at tankarnir fóru víða um hesa lötuna, og hann hugsaði, at hetta var ógvuliga óveruligt. – Eg minnst, at eg hugsaði, at hetta var ein óverulig dramasøga við mær sum høvuðspersóni. Kundi tað veruliga passa, greiðir Finn Ougaard frá.

Á skrivstovuni var Finn biðin um at leggja seg á gólvið, buksurnar vórðu skræddar upp, og tey royndu at binda fyri blóðingina.

Sum vera man kom ein stórir blóðhylur á teppið, sum seinni mátti beinast burtur.

Løtan gekk skjótt, og bert fáar minuttir seinni vóru sjúkrabilar á

staðnum, og Finn varð koyrdur á sjúkrahúsið og lagdur undir lækna-hond.

Tá Finn lá á bórni uttan fyri Føroya Rætt ávegis inn í sjúkrabilin fóru tankarnir at leita til tey har heima.

– Eg fekk tikið telefonina úr buksulummanum, áðrenn eg fór í sjúkrabilin, tí eg vildi ringja til Sunnivu (konuna, red) og greiða henni frá, at eg var álopin, men at eg ikki var í lísvanda, sigur Finn Ougaard.

Men álopsmaðurin var ikki stórvegis ávirkaður av støðuni.

– Eg minnst, at hann spákaði stillisliga frá staðnum ímóti Ríkisumboðnum. Eg havi fingið fortalt seinni, at hann fór á lögreglustøðina í Jónas Bronksgøtu, har hann vildi melda seg sjálvan, greiðir Finn Ougaard frá.

Tað vísti seg, at hetta var orsøkin til, at maðurin hevði lagt tannbustina í varðhaldið og orsøkin til, at hann hevði fylgt Finni í tíðini frammaundan.

Lat seg ikki ávirka

At blíva álopin soleiðis uttan ávaring og at verða stungin so meint við knívi er nakað, sum flest okkara ikki kunnu ímynda okkum.

Ein hevur lyndi til at halda, at slík hending spókir í langa tíð eftir. Men Finn lærði seg beinan vegin at sleppa hendingini og ikki lata tað seta spor í annað enn lærið.

– Eg segði við Kringvarpið tá, at eg helt ikki, at fólk skuldi fara í paník av hesum. Tað er mangan so, at tá ið okkurt álvarsligt hendir, so ávirkar tað fólk, sigur Finn Ougaard.

Finn kom heimaftur hósdeginn –

bert tveir dagar eftir hendingina. Hann var heppin, tað veit hann.

– Eg eri takksamur fyri, at einki meira álvarsligt hendi. Tað kundi jú skatt meg meira, enn tað gjørdi, sigur Finn Ougaard.

Stutt eftir heimkomuna kom kreppusálarfrøðingurin hjá lög-regluni heim til Finn og familjuna, men hann fann skjótt útav, at Finn var ikki stórvegis merktur av hendingini, og at tað tí mátti fara at laga seg.

– Eg var sjúkrameldaður í 14 dagar, har eg hevði beinlás og gekk við hókjum og tað var sjálvandi ein løgin tíð. Men eg royndi at hugna mær sum frægast og ganga smærri túrar, sigur Finn Ougaard.

Hann minnst eisini við takksemi á øll tey fólkini, sum stuðlaðu honum hesa tíðina. Blómur í hópatali komu á sjúkrahústovuna hjá Finni og sama skil heima við hús. Og hann minnst aftur á, at starvsfólkini í fútaskrívstovuni vóru tey, sum helst vórðu mest skelkað av hendingini.

Verri við veruligum stalkarum

Herfyri gjørdist greitt, at landsstýrið arbeiðir við einari lóg, sum skal gera tað lættari at verja tey, sum vera stalkað ella »tráfylgd«, sum tað eitur á froyorskum.

Finn Ougaard er helst ein av teimum froyingunum, sum hava merkt ta størstu avleiðingina av at verða tráfylgdur. Men tað er sjálvandi ikki ein vanlig støða við tráfylging, sum vit tosa um her.

Vanliga eru tað fólk, sum vera tráfylgd í mánaðir ella ár, og sum eru undir konstantum hóttanum, sum hava tørv á hjálp.

Tá Finn skal minnst aftur á dagarnar áðrenn álopið viðgongur hann, at tað var ein strævin tíð, tí hann visti ikki, hvat maðurin vildi, og hvat hann kundi finna uppá.

– Men tað er munandi verri hjá offrum av veruligari tráfylging. Eg kann illa ímynda mær, hvussu tað man vera, at vera tráfylgdur í fleiri ár, sigur Finn Ougaard.

Besta boð hansara til tey, sum uppliva slíkt er altíð venda sær til lögregluna. Tí kennir tú teg hóttan, so er best, at lögreglan veit um mál-ið.

Í dag er Finn Ougaard komin væl víðari frá hendingini. Maðurin, sum stakk Finn í beinið tann 4. mai 2010, varð sendur í fongsul. Og síðani hevur Finn ikki sæð ella tosað við mannin.

Men eitt er hann fegin um, nú nøkur ár eru farin.

– Eg skilji á lagnum, at hesin maðurin, sum hevur eina krimi-nella fortíð, hevur fingið stýr upp á liv sítt síðani hendingina. Mær vitandi hevur hann fingið tað munandi betur, og tað eri eg ótrú-liga glaður fyri.

– Tað er jú endamálið við rættar-samfelagnum, at fólk skulu koma fyri seg aftur, tá ið tey koma út aftur í samfelagið eftir at hava sitið inni, sigur Finn Ougaard.